

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2415/2020
01.04.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Љубица Силић, адвокат у ..., против туженог ЈКП Градско саобраћајно предузеће Београд, ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3158/17 од 11.02.2019. године, у седници већа од 01.04.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3158/17 од 11.02.2019. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2857/15 од 08.05.2017. године одбијен је тужбени захтев да се поништи решење туженог број .. од 28.12.2011. године и да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад, као и захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3158/17 од 11.02.2019. године одбијена је жалба тужиоца, потврђена првостепена пресуда и одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против наведене правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је благовремено поднео одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду применом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11...18/20), Врховни касациони суд је установио да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. става 2. тачке 2) ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Ревизијски наводи којима се указује да се извештаји комисије туженог од 13.10.2011. године и 20.10.2011. године не могу користити као доказ у поступку, Врховни касациони суд није разматрао јер представља указивање на битну

повреду одредаба парничног поступка из члана 374. става 1. у вези члана 8. ЗПП која, према члану 407. ЗПП, није разлог за изјављивање ревизије.

Према чињеничном стању утврђеном након отварања расправе пред другостепеним судом, тужилац је био у радном односу код туженог на радном месту возача тролејбуса. Дана 03.10.2011. године тужилац је управљао тролејбусом и по доласку на окретницу Бањица у 19.51 часова проузроковао је саобраћајну незгоду сустигавши тролејбус који се кретао малом брзином испред тролејбуса којим је тужилац управљао, због чега је дошло до оштећења оба тролејбуса.

Комисија туженог сачинила је извештаје о предметној саобраћајној незгоди 13.10.2011. године и 20.10.2011. године. Према закључку из извештаја тролејбус је критичном приликом могао бити покренут само тако што је тужилац притиснуо педалу вожње. Приликом покретања тролејбуса тужилац није користио ни ручну, ни ножну кочницу. Тролејбус је био технички исправан. Тролејбус којим је тужилац управљао поседује прекидач за блокаду вожње. Када је тај прекидач укључен, а врата толејбуса су отворена, тролејбус не може да се покрене. Када је прекидач искључен тролејбус може да се креће и са отвореним вратима. На прекидач је стављена плomba као обезбеђење. Плomba је била оштећена, што значи да је прекидач био искључен. Возачи су добили инструкције да не смеју искључивати прекидач и били су дужни да проверавају да ли је заштитна плomba у функцији.

Тужени је доставио тужиоцу образложено упозорење на постојање разлога за отказ уговора о раду од 10.11.2011. године. Образложеним решењем туженог број .. од 28.12.2011. године тужиоцу је отказан уговор о раду због повреде радне обавезе из члана 42. алинеје 1. Правилника о обавезама саобраћајног особља у ГСП Београд од 21.01.2004. године којим је прописано да се у зони окретнице вожња обавља уз максималну опрезност.

Према становишту другостепеног суда, тужбени захтев је неоснован јер је тужилац повредио радне обавезе својом кривицом тако што је проузроковао удес иако је тролејбус био технички исправан.

Нису основани ревизијски наводи којима се указује на погрешну примену материјалног права из члана 184. Закона о раду. Према члану 184. ЗОР ("Службени гласник РС", бр. 24/05...32/13) отказ уговора о раду због повреде радне обавезе послодавац може дати запосленом у субјективном року од три месеца, односно објективном року од шест месеци. Решење о отказу је донето 28.12.2011. године због повреде радне обавезе учињене 03.10.2011. године, дакле пре истека рока застарелости од три месеца. Чињеница када је достављено решење тужиоцу не може да утиче на другачију примену законских одредаба о року застарелости јер је тужени поступак отказа уговора о раду и доношења решења спровео пре истека рока застарелости. Чланом 185. ставом 5. ЗОР прописано је да запосленом престаје радни однос даном достављања решења осим ако овим законом или решењем није одређен други рок. Цитираном законском одредбом не може се дерогирати рок застарелости из одредбе члана 184. ЗОР у ситуацији када је решење донето пре истека рока застарелости, а достављено запосленом након истека рока застарелости, јер је смисао те одредбе само да одреди дан престанка радног односа.

Нису основани ревизијски наводи којима се указује на погрешну примену материјалног права из чланова 8. и 192. ЗОР. Правилник о обавезама саобраћајног особља у ГСП Београд од 21.01.2004. године је општи акт у смислу члана 8. става 1. ЗОР, а донео га је, у складу са чланом 3. ставом 4. истог закона, управни одбор туженог, као надлежни орган. Директор тужног је одредбама члана 192. става 1. тачке 1) ЗОР овлашћен да одлучује о појединачним правима, обавезама и одговорностима запосленог, а не да доноси опште акте туженог. Стога је тужени могао због повреда

радних обавеза прописаних наведеним правилником отказати тужиоцу уговор о раду у смислу члана 179. става 2. ЗОР.

Тужиоцу је отказан уговор о раду због повреде радне обавезе предвиђене правилником о раду туженог, а не због поступања противног одредбама Закона о безбедности саобраћаја на путевима без обзира на то што се тужени у решењу о отказу позвао и на одредбе поменутог закона. У таквој ситуацији нису основани ревизијски наводи којима се указује да су тужени и нижестепени судови одлучивали о прекршајној одговорности тужиоца.

Тужилац је својом кривицом повредио радне обавезе из члана 42. алинеја 1. правилника туженог од 21.01.2004. године јер није опрезно управљао тролејбусом услед чега је дошло до удеса. До удеса је дошло кривицом тужиоца јер је тролејбус којим је управљао покренуо притиском на педалу вожње и без кочења налетео на тролејбус испред. Тужени је, у складу са чланом 180. ставовима 1. и 2. и чланом 179. тачком 2) ЗОР, спровео поступак отказа уговора о раду. Стога решење туженог од 28.12.2011. године није незаконито, па тужилац нема право на враћање на рад из члана 191. става 1. ЗОР.

Врховни касациони суд је, применом члана 414. става 1. ЗПП, одлучио као у првом ставу изреке.

Врховни касациони суд је, применом члана 165. става 1. у вези члана 153. ЗПП, одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка јер није успео у овом поступку.

**Председник већа - судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић